

สาระ: ลูกๆ ที่แสนหวาน ลูกทุกคนคือพี่น้องทางจิต ลูกควรจะมีความรักทางจิตต่อกันและกัน ลูกดวงวิญญานต้องรักที่ดวงวิญญานไม่ใช่ร่างกายของพวกเขา

คำถาม: ประเด็นที่มหัศจรรย์ใจที่พ่อได้อธิบายเกี่ยวกับบ้านของท่าน?

คำตอบ: ดวงวิญญานทั้งหมดผู้ที่มายังบ้านของพ่อถูกกำหนดไว้แล้วตามลำดับกันไปในส่วนของพวกเขาเอง ดวงวิญญานไม่ได้เคลื่อนไปจากที่นั่น ที่นั่นดวงวิญญานทั้งหมดของทุกศาสนาอยู่ใกล้ชิดกับพ่อ ดวงวิญญานลงมาจากที่นั่นตามลำดับกันไปในเวลาของตนเองเพื่อเล่นบทบาทของพวกเขา เพียงครั้งเดียวเท่านั้นในเวลาหนึ่งของวงจรที่ลูกได้รับความรู้ที่มหัศจรรย์นี้ ไม่มีผู้ใดสามารถให้ความรู้นี้ได้

โอม ซานติ พ่อที่นั่งที่นี่และอธิบายแก่ลูกๆ ลูกๆ ต้องเข้าใจว่าพ่อของเราดวงวิญญานกำลังอธิบายแก่เรา และที่พ่อพิจารณาว่าตัวท่านเองเป็นพ่อของดวงวิญญาน ไม่มีใครมีสำนึกนี้ และไม่มีใครแม้แต่จะเคยบอกลูกให้พิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาน พ่อที่นั่งที่นี่และอธิบายสิ่งนี้แก่ลูกดวงวิญญาน ลูกกำลังจะประกาศสิทธิในรางวัลของความรู้ี้ในโลกใหม่ตามลำดับกันไปตามความเพียรพยายามของลูก ไม่ใช่ทุกคนที่จะสามารถจดจำว่าโลกนี้จะได้รับการเปลี่ยนแปลงและเป็นพ่อผู้ที่จะเปลี่ยนแปลงโลกนี้ ลูกกำลังนั่งที่นี่เป็นการส่วนตัวเบื้องหน้าพ่อ แต่เมื่อลูกกลับบ้าน ลูกก็กลับมาอยู่กับธุรกิจของลูก ฯลฯ ตลอดทั้งวัน ศรีมัทของพ่อคือ ลูกๆ ไม่ว่าลูกจะอยู่ที่ไหนก็ตามจงจดจำพ่อ! กุมารก็ไม่ว่ารู้ว่าสามีของเธอจะเป็นใคร แต่เมื่อเธอได้เห็นรูปภาพของเขา การจดจำระลึกถึงนั้นก็ถูกกำหนดไว้ พวกเขาจดจำกันและกันไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ที่ไหน สิ่งนั้นเรียกว่าความรักทางร่างกาย ในขณะที่สิ่งนี้คือความรักทางจิต ลูกมีความรักทางจิตต่อผู้ใด? ลูกมีความรักต่อพ่อทางจิต และลูกๆ ก็มีความรักต่อกันด้วยเช่นกัน ลูกๆ ควรจะมีความรักอย่างมากต่อกันและกัน นั่นคือดวงวิญญานควรจะมีความรักต่อดวงวิญญาน เป็นเวลาที่ลูกๆ ได้รับคำสอนเหล่านี้ ผู้คนในโลกไม่รู้สิ่งใด ลูกทั้งหมดคือพี่น้องเพศชาย และดังนั้นเนื่องจากลูกคือลูกของพ่อผู้เดียว ลูกจึงมีความรักต่อกันและกันอย่างแน่นอน สิ่งนี้เรียกว่าความรักทางจิต ตามแผนของละครพ่อทางจิตมาเพียงครั้งเดียวเท่านั้นในยุคบรรจบพบกันที่เป็นสิริมงคลที่สุดนี้และอธิบายแก่ลูกๆ ทางจิตเป็นการส่วนตัว ลูกๆ เข้าใจว่าพ่อมาที่นี่ พ่อจะทำให้ลูกๆ สบายงาม ท่านจะทำให้ลูกบริสุทธิจากไม่บริสุทธิ์และพาลูกกลับบ้านไปกับท่าน ไม่ใช่ที่ท่านจะพาลูกไปด้วยมือ ดวงวิญญานทั้งหมดจะโอบอ้อมไปด้วยกันเหมือนกับฝูงตั๊กแตน พวกมันก็มีผู้นำทางด้วยเช่นกัน พวกมันมีผู้นำทางอื่นๆ พร้อมกับผู้นำทางเดี่ยวนั้นและผู้นำทางนั้นจะอยู่ข้างหน้า เมื่อทั้งฝูงแมลงโอบอ้อมไปด้วยกันพวกมันจะส่งเสียงดังมาก ฝูงแมลงนั้นใหญ่มากที่สามารถบดบังแม้กระทั่งแสงของดวงอาทิตย์ได้ ฝูงของลูกดวงวิญญานก็ใหญ่โตด้วยเช่นกัน ลูกไม่สามารถที่จะนับได้ พวกเขาไม่สามารถที่จะนับจำนวนมนุษย์ที่นับได้แม้ว่าพวกเขาจะมีการทำสำมะโนประชากรก็ตาม อย่างไรก็ตามสิ่งนั้นก็ไม่ได้มีการคำนวณอย่างถูกต้องแม่นยำ ลูกไม่สามารถคำนวณว่ามีดวงวิญญานมากมายเท่าไร สามารถประมาณการได้อย่างคร่าวๆ ว่าจะมีมนุษย์มากมายแค่ไหนในยุคทอง เพราะมีเพียงบารัตเท่านั้นที่หลงเหลืออยู่ในเวลานั้น สิ่งนี้อยู่ในสติปัญญาของลูกว่าลูกจะกลายเป็นนายของโลก เมื่อดวงวิญญานอยู่ในร่างกายนั้นคือมนุษย์ และดังนั้นทั้งสองจึงประสบกับความสุขหรือความทุกข์ด้วยกัน มีผู้คนมากมายที่เชื่อว่าแต่ละดวงวิญญานคือดวงวิญญานสูงสุด และเขาไม่เคยสัมผัสกับความทุกข์ นั่นคือเขามีภูมิคุ้มกันต่อผลของการกระทำ ลูกๆ หลายนคนก็กลับมาสับสนเช่นกันเกี่ยวกับประเด็นนี้ด้วยการคิดว่า เราสามารถพิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญานได้ แต่เราควรจะจดจำระลึกถึงพ่อที่ไหน? ลูกรู้ว่าพ่อคือผู้อาศัยในอาณาเขตสูงสุด พ่อได้ให้คำแนะนำของพ่อเองแก่ลูก ไม่ว่าลูกจะเดินเห็นหรือเคลื่อนไหวไปมาที่ไหนก็ตามจงจดจำพ่อ พ่ออาศัยอยู่ในอาณาเขตสูงสุด ลูกๆ ดวงวิญญานก็อาศัยอยู่ที่นั่นเช่นกัน และภายหลังลูกก็ลงมาเพื่อเล่นบทบาทของลูก เป็นเวลาที่ลูกได้รับความรู้ี้ เมื่อลูกเคยเป็นเทพ ลูกก็ไม่ได้จดจำว่าดวงวิญญานของศาสนานั้นๆ เคยอยู่เบื้องบน ลูกไม่คิดด้วยเช่นกันว่าดวงวิญญานลงมาจากเบื้องบนและนำร่างกายมาใช้และเล่นบทบาทของพวกเขาอย่างไร ก่อนหน้านี้ลูกไม่รู้ว่าพ่ออาศัยอยู่ในอาณาเขตสูงสุด ที่ท่านมาที่นี่จากเบื้องบนและเข้ามาในร่างกาย ท่านเข้ามาในร่างกายใด? ท่านบอกที่อยู่ของท่านเองแก่ลูก หากลูกจะเขียนถึงชีพบาบาผ่านอาณาเขตสูงสุด จดหมายของลูกก็จะไปไม่ถึงอาณาเขตสูงสุด เหตุนี้เองลูกจึงต้องเขียนว่า ถึงชีพบาบาผ่านบราห์มา และแล้วลูกก็เขียนที่อยู่ของสถานที่นี้ เพราะลูกรู้ว่าพ่อมาที่นี่และพ่อก็เข้ามาในพาหนะนี้ ที่จริงแล้วลูกดวงวิญญานก็อาศัยอยู่เบื้องบนด้วยเช่นกัน ลูกคือพี่น้องชาย มีสำนึกเสมอว่าทุกคนคือดวงวิญญานและนี่คือชื่อของพวกเขา ลูกเห็นดวงวิญญาน ในขณะที่มนุษย์กลับมามีสำนึกที่เป็นร่าง พ่อทำให้ลูกมีสำนึกเป็นดวงวิญญาน พ่อพูดว่า จงพิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญานและ

จดจำพอ พออธิบายในเวลานี้ว่า พอมาแล้วและพอก็ให้ความรู้แก่ลูกๆ พอได้นำอวัยวะเก่าเหล่านี้มาใช้และปากคือสิ่งหลัก มีดวงตาด้วยเช่นกัน น้ำทิพย์แห่งความรู้ก็ได้ให้ผ่านทางปาก มีอนุสรณ์ของปากว่า นั่นคือ เป็นตัวแทนของปากของผู้เป็นแม่ พอนำลูกมาเลี้ยงดูด้วยแม่อาสุโสณี ใครนำลูกมาเลี้ยงดู? ซึ่พบบา ท่านอยู่ที่นี้ ความรู้ทั้งหมดนี้ควรจะอยู่ในสติปัญญาของลูก พอได้นำลูกมาเลี้ยงดูผ่านบรรพมา, พ่อของมวลมนุษย์ ดังนั้นผู้นี้คือแม่ของลูกด้วยเช่นกัน ได้มีการจดจำกันว่า ท่านคือแม่และพ่อและเราคือลูกๆของท่าน ดังนั้นผู้เดียวคือพ่อของดวงวิญญาณทั้งหมด ท่านไม่สามารถเรียกว่าเป็นแม่ได้ ท่านคือพ่อเท่านั้น ลูกได้รับมรดกของลูกจากพ่อและแล้วลูกก็ต้องการแม่ ท่านมาที่นี้ เวลาที่ลูกมาเพื่อที่จะรู้ว่าพ่ออาศัยอยู่เบื้องบน เราดวงวิญญาณเองก็อาศัยอยู่เบื้องบนด้วยเช่นกัน และแล้วเราก็ลงมาที่นี้เพื่อเล่นบทบาทของเรา ผู้คนในโลกไม่รู้สิ่งใดเหล่านี้ พวกเขาพูดว่าดวงวิญญาณสูงสุดอยู่ในก้อนกรวดและก้อนหิน ซึ่งหมายความว่าท่านไม่มีที่สิ้นสุด นั่นเรียกว่าความมืดสนิท มีการพูดว่า เมื่อพระอาทิตย์แห่งความรู้ขึ้น ความมืดของความไม่รู้ก็หายไป เวลาที่ลูกมีความรู้ว่าเป็นคืออาณาจักรของราวันและที่มีความมืดเพราะสิ่งนี้ ที่นั่นไม่มีอาณาจักรของราวัน เหตุนี้เองจึงไม่มีกิเลสหรือสำนึกที่เป็นร่างที่นั่น ที่นั่นลูกอยู่อย่างมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ ที่นั่นลูกดวงวิญญาณรู้ว่าเมื่อไหร่ลูกเป็นทารกและเมื่อไหร่ลูกเป็นวัยรุ่นและเมื่อร่างกายของลูกมีอายุมากขึ้น ลูกก็ตระหนักว่าลูกจะละทิ้งร่างนั้นและรับอีกร่างหนึ่ง ที่นั่นลูกจะไม่พูดว่า คนนั้นคนนี้ตาย นั่นคือดินแดนแห่งอมตะ ดวงวิญญาณละร่างของเขายังมีความสุขและรับอีกร่างหนึ่ง พวกเขาเข้าใจว่าช่วงอายุขัยของร่างกายนั้นได้จบสิ้นลงแล้วในเวลานี้ และพวกเขาต้องจากร่างนั้นและรับอีกร่างหนึ่ง เหตุนี้เองชั้นยาสซีจึงให้ตัวอย่างของงู ในความเป็นจริงตัวอย่างนี้ได้ให้ไว้โดยพ่อ และชั้นยาสซีก็นำตัวอย่างนี้ไปใช้ในเวลาต่อมา ดังนั้นพ่อพูดว่า ความรู้ที่พอให้แก่ลูกได้หายไป คำพูดและรูปภาพที่พอใช้ก็คงอยู่ในภายหลังด้วยเช่นกัน แต่สิ่งเหล่านั้นก็เป็นเหมือนกับเกลือกหนึ่งหยิบมือในถุงแป้ง ดังนั้นพ่อนั่งที่นี้และอธิบายความหมายว่างูนั้นลอกคราบอย่างไรและมีหนังใหม่อย่างไร ลูกจะไม่พูดว่างูได้จากร่างของมันและเข้าไปในอีกร่างหนึ่ง ไม่เลย ตัวอย่างของการเปลี่ยนหนังใช้กับงูเท่านั้น หนังงูก็มองเห็นได้ด้วยเช่นกัน เช่นเดียวกับที่ลูกถอดเสื้อผ้าของลูก ในทำนองเดียวกัน งูก็จะสร้างหนังใหม่และละทิ้งเก่า งูยังคงมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ว่างูจะเป็นอมตะ หลังจากที่ถูกลอกคราบของมันสองหรือสามครั้งมันก็ตาย ที่นั่นเช่นกันลูกจะละทิ้งร่างของลูกในเวลาที่เหมาะสมและรับอีกร่างหนึ่ง ลูกจะรู้ว่าลูกจะต้องเข้าไปในครรภ์ ที่นั่นเป็นเรื่องของพลังโยคะ ลูกถือกำเนิดด้วยพลังโยคะ เหตุนี้เองลูกจึงเรียกว่าอมตะ ดวงวิญญาณพูดว่า ตอนนี้นั้นแก่แล้ว ร่างกายของมันก็แก่แล้ว ลูกมีนิมิตว่าลูกจะไปเป็นเด็กอีกครั้งอย่างไร ดวงวิญญาณจากร่างของเขาดำเนินมาโดยอัตโนมัติและวิ่งไปและเข้าไปในทารก ครรภ์ก็ไม่ได้เรียกว่าเป็นกรงขัง ครรภ์จะเรียกว่าเป็นประสาทราชวัง จะไม่มีการทำบาปใดๆที่นั่นที่ลูกต้องสัมผัสกับการลงโทษ ลูกมีชีวิตอยู่อย่างสะดวกสบายมากในปราสาทราชวังของครรภ์ ไม่มีเรื่องของความทุกข์และไม่มีการให้อาหารที่สกปรกแก่ลูกรับประทานที่จะทำให้ลูกนั้นล้มป่วย พ่อพูดว่า ลูกๆ โลกนี้เวลานี้กำลังจะเปลี่ยนแปลงและลูกต้องกลับไปสู่อินแดนนิพพาน โลกนี้จะเปลี่ยนจากเก่าเป็นใหม่ ทุกสิ่งได้เปลี่ยนแปลง เมล็ดปรากฏออกมาจากต้นไม้ และเมื่อได้มีการเพาะปลูกเมล็ด ต้นไม้ก็ให้ผลอย่างมากมายหนึ่งเมล็ดก็ผลิตเมล็ดอื่นๆอีกมากมาย ในยุคทองด้วยพลังโยคะจะมีลูกเพียงคนเดียวในหนึ่งครั้ง ที่นี้ด้วยต้นธาราคะจึงมีเด็กสี่หรือห้าคนเกิดมาพร้อมกัน พออธิบายว่ามีความแตกต่างมากมายเพียงใดระหว่างยุคทองและยุคเหล็ก พออธิบายด้วยเช่นกันว่าโลกใหม่กลับมาเก่าอย่างไรและภายในนั้นดวงวิญญาณใช้ 84 ชาติเกิดอย่างไร ทุกดวงวิญญาณเล่นบทบาทของตนเอง และแล้วเมื่อพวกเขาทั้งหมดกลับบ้าน แต่ละดวงวิญญาณก็ไปสู่ตำแหน่งเฉพาะของตนเอง พวกเขาไม่ได้เปลี่ยนตำแหน่งของพวกเขา แต่ละดวงวิญญาณต้องกลับไปสู่ตำแหน่งของตนเองตามลำดับกันไป ในศาสนาของตนเอง จากนั้นเขาต้องลงมาอีกครั้งตามลำดับกันไป เหตุนี้เองจึงมีการทำแบบจำลองขนาดเล็กของอาณาจักรสูงสุดขึ้นมา แต่ละศาสนามีสัดส่วนของตนเอง ศาสนาเทพคือศาสนาแรกและต่อมาศาสนาอื่นก็ลงมาตามลำดับกันไป ลูกจะไปและอาศัยอยู่ที่นั่นตามลำดับกันไป ลูกสอบผ่านตามลำดับกันไป และดังนั้นลูกจะได้รับตำแหน่งของลูกตามคะแนนที่ลูกได้รับ การศึกษาของพ่อเกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวเท่านั้นในหนึ่งวงจร ต้นไม้เฝ้าพันธุ์ของลูกดวงวิญญาณก็เล็กมาก ที่นี้ลูกมีต้นไม้ที่ใหญ่โตเช่นนั้น ลูกๆมีนิมิตที่สูงส่งแล้วลูกก็นั่งที่นี้และสร้างรูปภาพเหล่านี้ ดวงวิญญาณนั้นเล็กมากแต่ร่างกายของพวกเขาใหญ่มาก ดวงวิญญาณทั้งหมดจะไปและนั่งที่นั่น พวกเขาทั้งหมดจะไปและอาศัยอยู่ด้วยกันอย่างใกล้ชิดกันมากในสถานที่ที่เล็กมาก ในขณะที่ต้นไม้ของมนุษย์นั้นใหญ่โตมาก มนุษย์ต้องการพื้นที่ในการเดิน เคลื่อนไหวไปมา เล่น ศึกษาเล่าเรียนและทำงาน พวกเขาต้องการพื้นที่ที่จะทำทุกสิ่ง ดวงวิญญาณในโลกที่ไม่มีตัวตนมีพื้นที่ที่น้อยมาก เหตุนี้เองจึงมีการแสดงให้เห็นเช่นนั้นในรูปแบบ การละเล่นนี้ถูกกำหนดไว้แล้ว ลูกดวงวิญญาณต้องกลับไปที่นี่หลังจากที่ละทิ้งร่างกายของลูกเวลานี้อยู่ในสติปัญญาของลูกว่าลูกและผู้คนของศาสนาอื่นอาศัยอยู่ที่นั่นอย่างไร และลูกแยกห่างจากพ่ออย่างไร ตามลำดับกันไป พอมาเพียงครั้งเดียวเท่านั้นวงจรแล้ววงจรเล่า และอธิบายสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแก่ลูก การศึกษาอื่นๆทั้งหมดเป็นไปในทางโลก การศึกษาเหล่านั้นไม่สามารถเรียกว่าเป็นการศึกษาทางจิต เวลาที่ลูกรู้ว่า ฉันคือดวงวิญญาณ “ฉัน” หมายถึงดวงวิญญาณ “ของฉัน” หมายถึงนี่คือร่างกายของฉัน มนุษย์ไม่รู้สิ่งนี้ ความสัมพันธ์ของพวกเขาเป็นไปในทางร่างเสมอ

ในยุคทองความสัมพันธ์ของลูกจะเป็นไปในทางร่างเช่นกัน แต่ลูกอยู่อย่างมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณที่นั่น ลูกตระหนักว่า ลูกคือดวงวิญญาณและร่างกายของลูกได้กลับมาแก่ลง และเหตุนี้เองลูกดวงวิญญาณจึงต้องละร่างนั้นและรับอีกร่างหนึ่ง ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องสับสนเกี่ยวกับสิ่งนี้ ลูกๆต้องประกาศสิทธิ์ในอาณาจักรของลูกจากพ่อ ท่านเป็นพ่อที่ไม่มีขีดจำกัดอย่างแน่นอน ผู้คนก็จะเฝ้าแต่ถามคำถามมากมายต่อไปเรื่อยๆ จนกว่าพวกเขาจะเข้าใจความรู้อย่างเต็มที่ ลูกๆบราห์มินมีความรู้ ในความเป็นจริงแล้ววัดของลูกบราห์มินอยู่ในอัสเมียร์ พรหมณ์ประเภทหนึ่งก็คือพุชคานีพรหมณ์และอีกประเภทหนึ่งคือสารสิทธิ์ ผู้คนไปที่อัสเมียร์เพื่อจะไปดูวัดบราห์มา มีการแสดงภาพบราห์มากำลังนั่งอยู่ที่นั่นด้วยเคราที่ยาว แสดงให้เห็นท่านในรูปแบบที่เป็นมนุษย์ ลูกบราห์มินก็อยู่ในรูปแบบที่เป็นมนุษย์ด้วยเช่นกัน บราห์มินไม่สามารถเรียกว่าเป็นเทพ ลูกคือบราห์มินที่แท้จริงลูกๆของบราห์มา ผู้คนเหล่านั้นไม่ใช่ลูกๆของบราห์มา พวกเขาในภายหลังและดังนั้นพวกเขาจึงไม่เข้าใจสิ่งนี้ นั่นคือภาพลักษณ์ในรูปแบบที่หลากหลายของลูก เกิดสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดไว้ในสติปัญญาของลูก ลูกสามารถอธิบายความรู้นี้ได้อย่างชัดเจนอย่างยิ่งแก่ใครก็ตามว่า เราคือดวงวิญญาณ เราคือลูกของพ่อ ทำความเข้าใจสิ่งนี้อย่างถูกต้องและทำให้ศรัทธาของลูกมั่นคง นี่คือการเดินทางที่ลูกต้องแม่นยำ เพียงดวงวิญญาณสูงสุดผู้เดียวเท่านั้นคือพ่อของดวงวิญญาณทั้งหมด ทุกคนจดจำท่าน คำว่า “โอ พระเจ้า!” ออกมาจากปากของมนุษย์อย่างแน่นอน อย่างไรก็ตามไม่มีใครรู้ว่าใครเป็นพระเจ้าจนกว่าพ่อมาและอธิบายว่าท่านเป็นใคร พ่อได้อธิบายแล้วว่า หากลักษมีและนารายณ์ผู้ที่เป็นนายของโลกไม่รู้สิ่งนี้แล้วฤๅษีและมุนีเหล่านั้นจะรู้ได้อย่างไร? เวลาที่ลูกมาเพื่อที่จะรู้สิ่งนี้จากพ่อ ลูกคือผู้ที่เชื่อในพระเจ้าเพราะลูกรู้จักผู้สร้างและตอนเริ่ม, ตอนกลางและตอนจบของสิ่งสร้างของท่าน บางคนเข้าใจสิ่งนี้อย่างชัดเจนและบางคนก็เข้าใจน้อยกว่า พ่อมาเป็นการส่วนตัวเพื่อสอนลูก และบางคนก็ซึมซับสิ่งนี้ได้ดีมากและบางคนก็ซึมซับสิ่งนี้ได้น้อยกว่า การศึกษานี้เรียบง่ายมากและก็ยิ่งใหญ่อย่างมากด้วยเช่นกัน พ่อมีความรู้อย่างมากมายที่หากลูกจะเปลี่ยนมหาสมุทรทั้งหมดให้กลายเป็นหมึก ลูกก็จะไม่สามารถไปถึงที่สิ้นสุดของสิ่งนั้นได้ พ่ออธิบายสิ่งนี้ในวิธีที่ง่ายดาย ลูกต้องรู้ว่าพ่อคือใครและกลายเป็นผู้ดวงกงจักรแห่งการตระหนักรู้ในตนเอง ก็เท่านั้นเอง อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัณฑิตา พ่อทางจิตพูดนมัสต์กับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. เพื่อที่จะมีการจดจำระลึกถึงที่สม่ำเสมออย่างง่ายดาย ในขณะที่ลูกเดินเหินและเคลื่อนไหวไปมาจงคิดเสมอว่า นั่นคือดวงวิญญาณ ฉัน ดวงวิญญาณนี้ ผู้อาศัยในอาณาเขตสูงสุดได้มาที่นี่เพื่อเล่นบทบาทของฉัน พ่อก็อาศัยอยู่ในอาณาเขตสูงสุดด้วยเช่นกัน ท่านได้เข้ามาในร่างของบราห์มา

2. เช่นที่ดวงวิญญาณมีความรักต่อพ่อทางจิต ดังนั้นลูกต้องอยู่ด้วยกันด้วยความรักทางจิต ลูกดวงวิญญาณควรมีความรักต่อดวงวิญญาณ ไม่ใช่ร่างกาย ทำความเพียรพยายามอย่างเต็มที่เพื่อฝึกฝนสำนึกที่เป็นดวงวิญญาณ

พร: ขอให้ลูกอยู่อย่างมีความสุขอย่างสม่ำเสมอและอยู่เหนือคำถามทั้งหมดโดยอยู่อย่างเป็นอิสระความปรารถนาที่มีขีดจำกัดทั้งหมด

ลูกๆที่อยู่อย่างเป็นอิสระความปรารถนาที่มีขีดจำกัดทั้งหมด จะมีประกายของความสุขปรากฏบนใบหน้าของพวกเขา ผู้ที่มีความสุขไม่เคยมีคำถามในหัวใจของพวกเขา พวกเขาจะไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนเสมอและสัมผัสว่าทุกคนนั้นไม่มีที่ตำหนิ; พวกเขาจะไม่ตำหนิผู้อื่นเพื่อสิ่งใด ไม่ว่าจะมีส่วนการเกิดอะไรเกิดขึ้น ไม่ว่าจะมิดวงวิญญาณที่เฝ้าแต่มาอยู่เบื้องหน้าลูกเพื่อชำระสะสางบัญญัติกรรมของลูก ไม่ว่าจะมีความทุกข์ทรมานของกรรมของร่างกายที่ยังคงปรากฏต่อหน้าลูก เป็นเพราะความพอใจของลูก ที่ลูกยังคงมีความสุขอย่างสม่ำเสมอตลอดเวลา

คติพจน์: ตรวจสอบการสูญเสียทั้งหมดด้วยความใส่ใจ ไม่ใช่อย่างไม่ระมัดระวัง

*** โอม ชานติ ***